

cialdemokratiet gør vel i at være med at arbejde paa at tømre et Samfund op af Mennesker i alle Samfundsstillinger, der have Lyst til at udrette noget og sætte det som deres største Ære selv at kunne ernære sig uden at falde det offentlige til Byrde. Kunne de ikke det, er det heldigt, at vi have disse humane Foranstaltninger som en Medhjælp, for at disse Mennesker ikke skulle komme ind under det offentlige Fattigvæsen.

Jeg er enig i den Betragtning, at Maalet for Forsørgelsen her i Landet i Fremtiden maa være at holde saa mange som muligt borte fra det offentlige Fattigvæsen. Jeg har selv som Sogneraad-formand i et Tidsrum af 24 Aar været med til at arbejde med det Princip for Øje. Det er det menneskeligste Princip, og det vil ogsaa vise sig, at det økonomisk er klogt for alle Kommuner at faa det offentlige Fattigvæsen gjort saa ringe og ubetydeligt i Omfang som muligt. Derfor mener jeg, at man stadig bør have den Betragtning for Øje, at Maalet maa være: Saa faa paa det offentlige Fattigvæsen som paa nogen Maade muligt. Det ærede Medlem har Ret i, at der desværre i alle Kommuner er enkelte Personer, som ikke kunne hjælpes ad Frivillighedens Vej, fordi de misbruge Hjælpen, og der maa da være et Sted, hvor man kan henvise dem til Arbejde. Det glæder mig, at Bestræbelserne overalt i Kommunerne gaa ud paa at nedlægge Fattiggaardene, sælge Fattighusene og indrette Alderdomsasyler og paa den Maade hjælpe værdige trængende til at holde sig udenfor det offentlige Fattigvæsen.

Angaaende Spørgsmaalet om en Revision af Sparekasseloven, som har været omtalt fra flere ærede Medlemmers Side, skal jeg udtale, at det er min Hensigt saa snart som muligt at fremsætte Forslag til en Revision af Sparekasseloven. Jeg tror, denne Lov, den er fra 1880, i høj Grad trænger til en Revision, men Sagen er, at da vi i 1880 vedtog Sparekasseloven, var man fra alle Sider øm over, at man ikke ved en kritisk Revision af vore Sparekasser skulde krænke det Selvstyre, man satte saa megen Pris paa, og som man ikke den Gang i nogen Maade vilde fravige. Nu skal man ikke gaa fra den ene Yderlighed til den anden, og jeg vil ikke undlade at

udtale, at det undrede mig, at det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (N. Andersen) — hvem jeg altid hører paa med stor Opmærksomhed, fordi jeg anerkender det ærede Medlems store Erfaring, hans praktiske Sans, og fordi det ærede Medlem altid yder et vægtigt Bidrag til Belysning af de Sager, i hvis Diskussion han deltager — her vil gøre sig til Talsmand for en Tanke, der har været oppe andre Steder, og som har sine Talsmænd paa flere Hold, nemlig at Staten skulde garantere samtlige Sparerers Indskud i alle Landets Sparekasser. Hvad vilde det sige? Sparerens Indskud i Landets Sparekasser er mellem 600 og 700 Mill. Kr. Det skulde Staten paatage sig at garantere! Dersom Staten gjorde det, maatte den selvfølgelig gøre et ganske anderledes stærkt Indgreb, end jeg ønsker, i det Selvstyre, der hidtil har hersket i de mange Sparekasser, der ere oprettede baade i Byerne og i Sognekommunerne. Det tror jeg ikke vilde være i Sagens velforstaaede Interesse. Men jeg tror heller ikke, at det danske Samfund vilde være tjent med, at Staten paatog sig en saa stor Garanti. Det kunde gerne i for høj Grad svække vor Kredit i Udlandet. Jeg tør derfor ikke paa nogen Maade tilraade at gaa den Vej, det ærede Medlem antydede. Jeg mener, man skal gaa den Vej at indføre en fyldigere Kontrol, at skærpe Revisionen af de offentlige Kasser og en Ting til, jeg ønsker, at Indenrigsministeren maa faa en Myndighed, som han savner i den bestaaende Lovgivning, til at fjerne en Sparekassebestyrer, som har forgrebet sig paa de ham betroede Midler. Forholdet er dette, at naar der har været Kasse-mangel, og naar den er bleven dækket enten af gode Venner og Bekendte eller af Familien, og den vedkommende Kreds ikke ønsker vedkommende fjernet, bliver han siddende. Der er forskellige Eksempler i saa Henseende, men jeg haaber, at naar man kommer til Forhandling om dette Forhold, vil Rigsdagen være villig til at give Indenrigsministeren Myndighed til at skride ind, hvor der bør skrives ind. Jeg mener dog, man ikke bør gaa videre, end jeg her har antydnet. Dette Spørgsmaal vil altsaa blive nærmere prøvet og drøftet, naar der kommer til at foreligge et Lovforslag derom.